

den supplerende Lov Nr. 63 af 1. April 1914 om Adgang til Medvirken ved Anbringelsen af Børn i Pleje eller ved Adoption. Ligeledes overfor Lovene om Underholdsbidrag til Børn, fødte udenfor Ægteskab — Nr. 130 af 28. Maj 1908 —, særlig dens § 9 om Beskikkelse af Værger for uægte Børn med Supplementloven af 29. April 1913, Lov Nr. 131 af samme Dato om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling og Lov af 29. April 1913 om Understøttelse til Børn af Enker.

Men ogsaa Anvendelsen af selve Lov Nr. 72 af 14. April 1905 om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Mennesker har vist sig at fremkalde mange tvivlsomme Retsspørgsmaal.

Forældremagtsspørgsmaalet maa ordnes, idet det i Regelen ikke gaar an at lade denne Myndighed blive hos Forældrene, der i saa Fald med en vis retlig Myndighed vil kunne gribe forstyrrende ind i de Dispositioner, som Værgeraadsinstitutionen anser for nødvendige. Men hvis Forældrene er uenige, gaaet fra hinanden, separerede eller skilte, hvem af dem har saa Forældremagten? Eller hvor er denne, hvis begge eller den ene er forsvundet eller udvandret o. s. v.? Hvorledes er Retsforholdet ved Adoption og ved Plejeforhold, hvilket er Omraadet for Forældremagten, og hvorledes er Afgrænsningen overfor andre Myndigheder, f. Eks. Skolemyndigheden, Politimyndigheden, Sundhedsautoriteter o. s. v.

Da der gælder forskellige Betalingsregler for Ind- og Udlændinge, er det derhos nødvendigt, straks naar der spørges, om en Værgeraadssag kan rejses, at være klar over Reglerne om Indfødsret, dens Erhvervelse og Fortabelse, om Udlændinges forskellige Stilling, f. Eks. Svenskernes saakaldte Tolvaarsret o. s. v.

Ogsaa Betalingsreglerne volder forskellige retlige Vanskeligheder. Alle-rede Børnelovens Betalingsregler er, som Erfaringen har vist, vanskelige at anvende. Og Vanskelighederne stiger derved, at der saa ofte bliver Spørgsmaal om Underholdsbidrag til Børnene, fastsatte i Separations- eller Skilsmissebevillinger, eller Underholdsbidragene til uægte Børn.

Det vil maaske ogsaa have Interesse ved Bedømmelsen af Forskellen mellem de i § 3 omhandlede ikke juridisk styrede Værgeraad og § 4-Værgeraadene at erfare, at det i det forløbne Tidsrum har vist sig, at de Sager, der kommer ind til Overværgeraadet til Godkendelse fra § 4-Værgeraadene, i det ganske overvejende Antal Tilfælde er forelagte saaledes, at de straks kan godkendes. Derimod er det meget hyppigt Tilfældet, at de Sager, som indgaar fra de i § 3 omhandlede Værgeraad, maa sendes tilbage til fornyet Behandling. Det er naturligvis for det første de mange foran nævnte juridiske Anstødsstene, der bevirker dette. Det gaar jo nemlig ikke an at lade staa til; thi paa forud ganske uberegnelige Punkter kommer den uheldige Følge saa for Dagen. Under Udpantningsforretningerne viser det sig f. Eks., at der gøres Indsigelse mod Gyldigheden af Underholdsbidraget, og er der saa fejlet mod Reglerne herom, nægter Fogeden at fremme Udpantningen. Saa kan Værgeraadsinstitutionen gaa hjem med Spotten og Skaden. Eller Kommunerne vægrer sig ved at betale, fordi der er handlet retlig urigtigt o. s. v.

Der har navnlig vist sig nogle ganske bestemte Punkter, hvor der tidt fejles af § 3-Værgeraadene — modsat § 4-Værgeraadene.

For det første undlades det ofte at oplyse, hvormange Medlemmer der har deltaget i Værgeraadets Beslutning. Efter Børnelovens § 6 skal mindst 4 Medlemmer have stemt for Beslutningen, og dette maa Overværgeraadet nødvendigvis fordrø iagttaget. Det er netop Værgeraadets Styrke, at der i et Møde er Adgang til, at den forskellige Sagkundskab gør sig gældende. Passes der ikke paa her, har der vist sig Fare for, at Behandlingen glider ud i, at Formanden skriftlig stiller et Forslag, som saa cirkulerer mellem Medlemmerne, der saa skriftlig stemmer herover. Det er jo nemmest, og Vanskeligheden for Værgeraadene bestaar jo netop ofte i, at det kan være vanskeligt at faa samlet hele Værgeraadet. Men dette har Loven — og formentlig med god Grund — villet. Deri ligger netop Betyggelsen for en alsidig Behandling.

Det har ogsaa vist sig, at de Værgeraad, der ikke har en Jurist som Formand, har store Vanskeligheder ved at forelægge Sagerne saaledes, at de giver mere indgaaende Oplysninger om Børnenes og Hjemmenes Forhold. Værgeraadene synes dels, at det maa være nok, at de blot selv ved, hvorledes Forholdene er, dels er Værgeraadene for tilbøjelige til at nøjes med almindelige Vendinger